

ЛИН КАРТЪР ВЪРХОВНИТЕ ЕРЕСИ НА УУЛИМАР

Превод от английски: Елена Атанасова, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

Зао, Олимбрис, Туурана, Зефрондус и гигантът Гулзунд — тези пет свята кръжат около звездата Кайликс в съзвездието Еднорог.

Ще разкажа за Туурана.

Никои земен жител не е нагазвал в нейните златни поляни, не е бродил из хълмовете, обитавани от страховити таласъми.

Но аз пътувах дотам на крилете на съня си и от това пътешествие донесох следващата история.

1. ГОВОРЕЩИЯТ КАМЪК НА ТЕЛАСТЕРИОН

В страната Абламарион, недалеч от блестящите брегове на морето Киренария, се издига голяма планина.

От върха на планината, която хората наричат Теластерион, могат да се видят крайбрежните градове Дазенберат и Хиларна, разположени на север, от двете страни на делтата на Свещената река и островите в синьозеленото море — Як-квалом, екзотичният Комира и архипелагът Ганкой. На юг Свещената река — Ут Чандерзуул, извира наоколо в подножието на Теластерион, където градът Чан Чан се е сгушил сред мраморните скали. По-нататък тя продължава още по на юг, покрай Седемте града и кейовете на Уулимар, градът, в който управляват жреците-пророци. На изток, сред хълмовете Фашт, земята става гола, следват блатата и пустинята Йенд, планините на черните троли, а зад тях е Тайна.

А на запад са се разпрострели Червените гори, пресечени от сребърната нишка на горската река Нийтра, на хоризонта цветът им става тъмновиолетов. Говори се, че стигат до края на света.

Всичко това се вижда от най-високия връх на Теластерион. Но тя е една от Седемстотинте планини, които Всемирните Богове са запазили за себе си. Затова няма човек, който да се е изкачвал по нейните склонове през вековете, когато Боговете загубиха властта си и Вярата умря.

Освен един.

* * *

Седем часа му бяха необходими да преодолее стръмния северен склон на Теластерион. На три пъти се наложи да спре и да се държи с все сили за острите скали, за да не бъде подхванат от безплътните

пръсти на бурните ветрове и запокитен в пропастта. Всеки път мислеше, че няма да успее, независимо от огромната си сила, но всеки път Боговете му вдъхваха кураж да продължи.

Накрая, около обяд, когато Кайликс е в зенита си, той достигна върха. С усилие се прехвърли през последния остър зъбер и се простря на земята, задъхан, усещаше ледения вятър в лицето си, устните му вкусуваха солената влага, донесена от пенливите вълни на морето Киренария.

След като си почина, се изправи и застана пред Сферата.

Бе от млечнобял, опушен кристал, поставена върху широка и ниска оловна колона. Диаметърът ѝ бе колкото половината от височината на обикновен човек.

Гледаше Сферата. Бе изминал двадесет хиляди мили, за да я види. Изпълни го огромна вътрешна радост.

Някога, през славното златно време, сега безвъзвратно отминало, седемстотин кристални глобуса, подобни на този, украсяваха върховете на най-високите планини по лицето на Туурана. Чрез тях Боговете говореха на жреците, а те предаваха на човешките царства декретите, законите и мъдростта на Всемирните Богове.

После от Далечния север, от непознатите земи зад морето Киренария нахлу Морската орда на Ислак Кириот, опустоши градовете, изкла жреците, разруши храмовете и Вярата умря в душите на хората. Защото те видяха, че дори Всемирните Богове не могат да ги защитят от ужасите на войната, отвърнаха се от тях и си създадоха нови божества.

А когато Вярата умре, самите Богове се смаляват, западат и губят сили, въпреки че не умират напълно. Така стана и с Боговете на Туурана. През стотиците години един след друг Говорещите камъни по върховете на седемстотинте планини онемяха и се превърнаха в прах.

Но тук, на върха на Теластерион, все още стоеше Камък. Дали и той не бе безвъзвратно онемял?

Този въпрос вълнуваше мъжа, застанал мълчаливо пред Камъка.

Той притежаваше невероятна мощ, каквато аз и вие не сме срещали. Може би в древността, във времената, когато по Земята са бродили герои, които са изпълнявали волята на Боговете, е имало такива мъже.

Бе висок над два метра, могъщ и опитен воин, с широки рамена, изваяни сякаш от камък. Ръцете му бяха по-дебели от бедрата на средно едър човек. Тялото му бе божествено красиво, златнобронзово, с гъвкав тънък кръст и пъргави дълги крака.

Косата му бе дълга, разрошена, с цвят на избеляла от слънцето слама. Лицето му бе открито, смело, долната челюст — добре развита, бе гладкообръснат, очите му бяха ясносиви.

Тези очи излъчваха смях — весел, бурен и сърдечен. Гласът му, когато заговореше, бе нисък и гърлен като гръмотевица.

Бе облечен в къса туника от обработена кожа, общита цялата с бронзови пръстени. Краката му бяха обути в ботуши от мека кожа, стигащи до коленете, с обърнати кончове. Дългото вълнено наметало с винен цвят, което бе свалил по време на изкачването, за да не пречи на движенията му, бе пристегнато на гърба му. Широк колан от черна кожа, прекаран през рамо, придържаше единственото му оръжие — дълга тояга от твърд бронз.

*Той бе мъж, но не смъртен.
Той бе безсмъртен, но не Бог.
Наричаше се Амалрик.*

Сега той се обърна към Сферата:

— Аз съм тук, Богове!

Гласът му сякаш разкърти въздуха.

— *Изпълни ли нашата воля?*

Гласът на Говорещия камък бе тънък, студен и ясен. Амалрик, човекът-бог, винаги се чудеше дали този глас бе истински, или звучеше единствено в неговата глава.

— Да, господари — отговори той. — Рицарите-Призраци вече не яздят в Йом Тарма до Селибрийските хълмове. Царуването на Еритон, Белия магьосник, свърши, вълшебният му жезъл е строшен и той е прогонен от Кулата на дракона. Народът в земите му престана да го слуша и се върна към прослава на имената на Всемирните Богове.

Амалрик замълча. Той не обичаше дългите приказки. Освен това знаеше, че Господарите предпочитат къси разговори. С годините силата им бе западнала, а се искаше огромна енергия, за да се

поддържа връзката между Сегастерион, техния свят, и Туурана, света на хората, връзката, която се осъществяваше чрез Говорещите камъни. Затова не каза нищо за интересната съдба, сполетяла цар Адрастус, не разказа защо работниците от гората Кастадор вече не дават жертвите си на Обитателя на блатото, не сподели за странната тайна, научена от Баздийра, вещицата от Наозуун, в замяна на сянката ѝ, която бе откраднал в черно огледало.

В действителност тези неща бяха без значение.

След време гласът отново прошепна от дълбините на магическия кристал.

— *Слушай внимателно, о, Амалрик, следвай новата си задача!*

— *Слушам и се подчинявам, Господари!*

— *Далеч на юг се намира страшен град, извращение, което замърсява лика на златната Туурана. Отдавна го наблюдаваме как расте, как жителите му се обръщат към мрачни, ужасяващи знания. Говорим за град Ютонтис, който ще намериш зад Планините на полухората.*

— Ютонтис — повтори той — Ютонтис... Не съм чувал това име. Но от дванадесет хиляди години, може би и повече, не съм бил на юг от Огнената река и много нови неща могат да се случат през това време.

Гласът продължи, сякаш не го бе чул — спокоен, студен, шепнещ, лишен от всякакво чувство:

— *Управниците на Ютонтис са създали отвратителна цивилизация. Победили са самата смърт. Изкривили са живота в нови, ужасяващи форми. Чрез своите противоестествени знания се опитват да създадат свръхраса, но в тези си усилия са отровили земята на Туурана, сякаш я е сполетяла космическа чума.*

Амалрик слушаше неподвижен, свъсил замислено вежди, могъщите му, покрити с белези ръце стискаха здраво дръжката на тежката бронзова тояга. Странно, мразовито предчувствие го обзе, докато слушаше шепота на Гласа.

— *Техните амбиции и жажда за знания са ги подлудили. Те са луди от гордост за постигнатото и сега мечтаят да отхвърлят естествените сили на природата, на които почива самото съществуване на планетата във всевечния Космос. Техен главен управник е злобно същество, наречено Тун. Той бе първият от расата*

им, който победи смъртта. Мозъкът му бе прехвърлен в идеално тяло от жив метал, така че дори при нещастен случай да не може да загине. Той не е глупав, Амалрик, той е силен, умен и изключително храбър. За теб ще бъде гигантско препятствие, защото силата и издръжливостта му са толкова по-големи от твоите, с колкото ти превъзхождаш обикновените смъртни хора.

Амалрик се изплю презрително.

— Не се страхувам от никое живо същество — изръмжа той — човек, чудовище или дявол! Какво от това, че обитава тяло от жив метал? Ако си спомняш, преди три хиляди години в града на Птеремидите, отвъд Горящата пустиня, се бих срещу Гонголар, Каменния човек? Направих го на парчета! Така ще постъпя и с принц Тун.

— Не бъди прекалено самоуверен, Амалрик! — прошепна Гласът. — Защото в града на покорителите на смъртта ще ти се наложи много по-често да използваш мозъка, а не силата си. Вече тридесет хиляди години се стремим да те издигнем до нивото на Бог, за да можеш да основеш Божествена Династия, да станеш праотец на расата от Богове, които ще ни наследят. Защото още в тази далечна епоха ние съзнавахме, че сме обречени. Ти си научил много, но все още разчиташ прекалено на своята груба, физическа сила, а не толкова на ума си, въпреки че точно него сме тренирали до перфектност, остава ти само да се възползваш.

Амалрик склони глава пред този деликатен упрек.

— Ще имам предвид това — избумтя гласът му.

— Изглеждаш много уморен — забеляза Гласът.

— Не! — Той сви мускулите на могъщата си ръка и се усмихна. — Коров съм като желязо. Изкачването на планината ме измори малко и чувствам мускулите си леко стегнати. Но съм много силен.

— Все пак минали са сто години, откакто те заредихме с енергия за последен път. Забелязваме малки бръчки около очите ти и ъглите на устата. Кожата ти е суха и загрубяла. Приблужи се към Сферата!

Той застана съвсем близо до кристалния глобус. Усети лек сърбеж по цялото тяло. Кожата му настръхна. Боговете го проучваха.

— Да, в радиогенните точки на тялото са се натрупали отрови, които предизвикват умора, артериите са се втвърдили и

стеснили, натрупал се е много холестерол. Тялото функционира едва с осемдесет и три процента от капацитета си...

— Чувствам се силен като бик — възрази Амалрик. Но това не помогна.

— *Прегърни сферата!* — заповяда студеният безчувствен Глас.

Проклинайки през зъби и с огромна неохота, Амалрик пристъпи още по-близо. Обхвана топката от млечен кристал и я притисна до гърдите си, както се държи жена. После зачака.

Блесна светкавица! Тялото му бе обзето от мощен спазъм, който прогони въздуха от дробовете му. Студени електрически импулси преминаха през всички нерви. Болката бе ужасна, съкрушителна, непоносима. Отхвърли назад глава и изрева като наранено животно. Костите му скърцаха в ставите. Сърцето му бе разкъсвано от мощна гореща агония. Очите му виждаха единствено ослепителен огън. Бореше се да си поеме дъх с големи, задъхани хрипове, сякаш вдъхваше чист огън.

Болезнени искри пронизаха вътрешностите му, сграбчиха в смъртна схватка здравите мускули на раменете, гърдите и ръцете му. Ревеше като разярен лъв, но не изпускаше здраво обгърнатата сфера.

Познаваше тази болка, това пречистване чрез огън, така бе станал безсмъртен преди много хилядолетия, когато бе приел да стане полубог в зала на вярна служба на Безсмъртните Богове. Посрещаше ужасните мъки с достойнство, но едва издържаше.

След това болката изчезна. Той продължаваше да стиска здраво студената грапава повърхност на матовия кристал, разпнат на върха на планината. Хлипаше, от очите, противно на волята му, се стичаха сълзи. Приятното гъделичкане на възстановителните процеси обгърна тялото му. Като сребърните сълзи на пролетен дъжд. Като нежните милувки на вятъра в горещ летен ден. Хладно, успокояващо, изцеряващо, прилив на нов дух и нов живот. През всеки нерв и тъкан, всяка жлеза и орган, всяка клетка — от главата до петите. Натрупаните отрови бяха отстранени, калциевите наслоения по костите му — разрушени и премахнати, дробовете му — пречистени, дори най-малките боледуващи частици от тялото му бяха първо изпепелени от изцерителния енергиен огън, след това регенерирани в нови клетки и тъкани. Той пое дълбоко дъх, тръпнейки. Удоволствието от

възстановяването прерасна в опиващ, върховен екстаз, почти оргазъм, тържество на безсмъртния живот.

Дойде редът на ревящата, разкъсваща, божествена, огромна мощ и енергия, които изпълниха всяка фибра от тялото му. Изпита дълбока, опиваща радост, удоволствие, надвишаващо възможностите на плътта, чисто, свежо, блестящо, покоряващо превъзходство, равнопоставеност на Всевишните Богове, което го извиси и миг по-късно го стовари върху голите безжизнени скали, изтощен и ликуващ.

Лежеше в мъртва тишина, пребит, победен, изцеден — и възроден.

— Заредихме те със силата и издръжливостта на тридесет смъртни мъже — прошепна Гласът в главата му. — Много по-голяма сила от досегашната. Но тя ще ти е необходима. Ще бъдеш подложен на страшни изпитания от безсърдечния господар на Ютонтис. Честно казано, съмнително е дали ще издържиш. Ние виждаме три възможни пътеки във времето, разклоняващи се от главния път след около дванадесет дни. По една от тях ти ще загинеш, няма да преживееш тежките мъчения. По втората ще останеш жив, но ще бъдеш пречупен, осакатен роб. По третата ще бъдеш победител.

Не отговори, само кимна с глава и изръмжа.

— Ще откриеш Ютонтис в пустинна равнина. Градът се охранява от особени, невидими същества, чието естество е непознато дори на нас. Но каквито и да са, те са в състояние да изсмучат жизнените сили на всяко живо същество. Все пак могат да бъдат заобиколени. Търси прах без следи...

Гласът внезапно заглъхна. После, след къса пауза, проговори отново:

— Остават още само няколко секунди до края на връзката. Не достига мощност. Слушай, Амалрик! Скоро ще срещнеш човек, който ще стане твой спътник. Пътеките във времето показват, че той ще ти окаже много ценна помощ, не го отбягвай! Той изглежда жалък... В града на враговете ти ще срещнеш друг човек, когото ще спасиш от сигурна смърт. Той е много важен за теб, защото... — Гласът отново заглъхна.

След секунда той се чу отново, но слаб, едва доловим:

— ... Внимавай! Мисли, използвай мозъка, а не мускулите си. Ако оживееш, търси планината Мармординак, близо до Езерото на удавените царици. То е...

Сферата окончателно замлъкна.

* * *

Отпочинал и възстановен след тежката процедура на възраждане, Амалрик се изправи и се протегна. Засмя се. Чувстваше се млад, гъвкав и свеж, изпълнен с неизчерпаема енергия, в тялото му напираше бездънна сила. Смееше се гръмогласно, обзет от еуфория, задължителен вторичен ефект от енергизирането.

Бе на върха на всевечната си мъжественост, господар на света. В края на дълго пътуване, изпълнено с чудеса и тъмни опасности, го очакваше враг. Щеше да постигне славна победа, а може би щеше да го сполети бърза смърт, но все едно, следваха приключения, битки и противници, кървавочервеният вихър на боя, сблъсъкът на оръжията, мрачната, ужасяваща песен на войната.

Човекът-бог се засмя весело, праметна бойната си тояга през рамо и обърна гръб на Сферата.

Чакаше го спускането по стръмния планински склон.

2. ДЕВЕТТЕ ТАЛАСЪМА ОТ ЛАКДУУЛ

Бе късен пролетен следобед в началото на месеца, наречен еглатдрунион. Дребният магьосник Убонидус се спускаше през скалистия проход между хълмовете на Фашт.

Сенките се бяха удължили максимално, настъпваше здрачът на ранната вечер. Пред стария магьосник се извисяваше огромния масив на планината Теластерион, тъмновиолетов в прехода между деня и нощта. Над главата му небето потъмняваше, само на хоризонта, където слънцето залязваше, бе виненочервено.

Той заби пети в дебелиите слабини на златния гущер, който яздеше, с надежда да ускори движенията на полюляващото се и виещо се тромаво тяло. Нямаше особено желание нощта да го завари сред хълмовете.

Убонидус бе срещнал гигантския гущер преди няколко часа, докато прекосяваше вонящите мочурища. Люспестият звяр се бе измъкнал от леговището си през шаващите космати корени на полуразумното дърво мангозила. Двамата застанаха един срещу друг, магьосникът и гущерът, и се заразглеждаха с любопитство. Дебелият гущер, несъмнено, гледаше на магьосника като на подвижна хапка, костеливият магьосник, който едва тътреше уморените си крака, видя в него бъдещия си жребец. Убонидус пътуваше пеш вече цяла седмица. Той мигновено използва една от нисшите си магии върху златоносния гущер с рубиненочервени очи, подчинявайки го на волята си. Изборът не бе много сполучлив, трудно можеше да се настани удобно върху широкия гръб, защото от главата до опашката през средата му минаваше висок назъбен костен гребен. Все пак уморените му, покрити с мазоли и пришки крака си отпочиваха.

Но уви, златният гущер не бе пригоден за изкачване на хълмове и това дразнеше Убонидус. Целта му бе малкият град Чан Чан, сгушен в подножието на Теластерион. Магьосникът се бе надявал по това време да е пред вратите на града. Бавното влечуго го бе забавило, а

перспективата — да замръкне между хълмовете — бе най-малкото неприятна.

Защото сред жителите на Туурана хълмовете на Фашт имаха много лоша слава, която бе съвсем заслужена. Особено в часа преди залез слънце...

За щастие проходът Лакдуул минаваше в по-голямата си част по хребетите на хълмовете, давайки възможност за бързо придвижване. Но гуцърът се бе уморил, бе гладен и много жаден, ако можеше да се съди по дългия му бял раздвоен език, провиснал през зяпналите челюсти. Той не се интересуваше дали пътят бе лек или не, просто не бързаше.

След като направи малкото възможно да ускори придвижването на звяра си, Убонидус се отпусна върху летящото си наметало, което, сгънато на няколко ката, му служеше за седло, и започна да опипва с костеливи пръсти многобройните амулети и талисмани, окачени на хилавия му врат, устните му беззвучно зашептяха странните, неразбираеми думи на древни магии, а очите му оглеждаха с подозрение и страх всяка сянка, всяко снопче растителност.

Странен вик, пронизителен, протяжен, трептящ и същевременно изразяващ огромна болка или копнеж, отекна внезапно сред потъващите в тъмнина хълмове.

— О, Пут, Понс и Пазодолла! *Не можеш ли да побързаш?* — простена магьосникът.

Призрачният вик ечеше и отекуваше из каменните стени на прохода. Сякаш в отговор на молбата му, златният гуцър забърза с все сила. Може би имаше надежда да се измъкнат от хълмовете, преди ужасяващото същество, издало този писък, да се появи.

Оказа се, че това са празни надежди.

Изведнъж на около двадесет-тридесет метра пред гуцера и самотния му ездач изскочи дълга бледа сянка, която приклепна на върха на една канара. Убонидус се втренчи в нея, полумракът му пречеше да вижда ясно, и усети как куражът го напуска. Сбъднали се бяха най-лошите му страхове. Тези хълмове бяха обитавани от таласъми и пред тях се бе изпречил именно таласъм.

Той бе висок около три метра, когато дългите му, изключително тънки крака бяха съвсем изправени. Бе напълно гол, безполов, в полуздрача тялото му блестеше лигаво, белезникаво и ефирно, сякаш

принадлежеше на дух. Бе човекоподобно, с изключение на ръцете и краката, много слаби и възлести, завършващи с остри птичи нокти. Две огромни изпъкнали очи светеха с мръсна жълтеникава светлина. Бяха толкова големи, че таласъмът, очевидно, не притежаваше бинокулярно зрение, а всяко око гледаше само за себе си, въртеше глава ту на една, ту на друга страна, за да види по-добре дребния магьосник. Нямаше нос, долната половина от главата му представляваше огромна уста, широка цепнатина без следа от устни, простираща се буквално от ухо до ухо.

В този момент таласъмът се захили, оголвайки най-ужасяващата паст, която нещастникът Убонидус бе виждал някога. Зъбите, остри като игли, бяха аленочервени, влажни, блестящи, може би стотина на брой. Старият магьосник потръпна, когато си представи каква зла участ го очаква.

Изад канарата изскокна още една глава, която го заоглежда с фосфоресциращи очи, после втора, трета, четвърта. Таласъмът, приклепнал на върха на канарата, отхвърли назад глава и издаде онзи пронизителен вик, може би канеше останалите членове от племето си на пиршеството, което ги очакваше в прохода.

Убонидус въздъхна уморено.

Не бе тръгнал на дълъг път без свръхестествена защита. Но изглежда, бе подценил опасностите. Тази сутрин в гората Квастрофиан го бе нападнал изгладнял гантодон. Наложил се да използва седем от общо осемте топки-светкавици, с които се бе въоръжил, докато убеди гантодона да се оттегли. Съмнително беше дали една-единствена топка ще подплаши таласъмите.

Все пак оставаха му всичките оплитащи мрежи, които носеше в една от многобройните кесии на пояса си, а втъкнати във връзките на сандалите му бяха земетръсни семена. Но тази защита щеше да му е необходима в гъстите гори, които следваха хълмовете Фашт. Изобщо, крайно неприятна ситуация.

Едно бе сигурно — ако не успееше да убеди таласъмите бързо и категорично, че е изключително опасен противник, нямаше да види следващото утро!

Проклинайки, Убонидус се смъкна от гърба на гущера и се приготви за бой.

Между него и края на прохода вече се бяха събрали девет таласъма. Стояха изправени или клечаха по канарите, светещите им очи не го изпускаха, а ужасните им усти предъвкваша гладно. Разменяха си коментари, несъмнено относно вкусното парче месо пред тях, с високи пискливи гласове, сегиз-тогиз някой от клана избухваше във вледеняващ кръвта маниакален смях, от който всяко живо същество на Туурана се плашеше.

Защото, освен че с ухапването си таласъмните инжектират в човешките вени смъртоносна отрова, за която няма открито лечение, техният ужасяващ, подигравателен, надменен смях е в състояние да подлуди хората, да ги лиши от способността да мислят, да ги превърне в хилещи се полуидиоти.

Убонидус извади последната си топка-светкавица и я претегли в набръчканата си длан. Тези малки сфери с големина колкото орех бяха изобретени от прочутия Фоздалион от Джасмирия, който бе открил през миналия век вълшебните свойства на тринадесет елемента и направил девет фундаментални добавки към най-значителната книга на магьосниците — „Компендиум мажорикум“.

Таласъмните нападнаха, белите им крайници блестяха в настъпващата тъмнина. Убонидус хвърли с все сила топката-светкавица срещу тях и в същото време промълви могъщо заклинание за унищожение.

Отекна силен гръм, който едва не спуска тъпанчетата на ушите му. Блесна непоносима ярка светкавица, синьобялата ѝ светлина пращеше и обгаряше очите на нападателите.

Убонидус, който знаеше много добре какво да очаква, бе закрил очите си с ръце, за да се предпази от болезнения, ослепителен блясък на експлозията. Но таласъмните до един изпопадаха по земята, закривайки с ръце огромните си оцъкдени очи. Крещяха и виеха от болка, блестящи искри светлина парализираха очните им нерви, лишавайки ги от зрение и разсъдък. Хванали главите си с ръце, те ги блъскаха в скалите на прохода.

Когато ефектът от експлозията отмина, Убонидус видя, че всички таласъми са временно неутрализирани. Сега бе моментът да избяга. Метна се на гърба на гуцера и заби пети в дебелиите му хълбоци.

И сега разбра, че при всичкия си ум и опит бе допуснал огромна грешка — бе забравил да защити златния гуцер от изгарящия блясък

на светкавицата. Сега бедният звяр бе толкова сляп, колкото и таласъмните. Дългият му раздвоен език се показваше и скриваше с голяма бързина, дъхът му свиреше като парна свирка. Блъсна се в една скала и замря, не знаеше накъде да продължи.

— О, Пут, Понс и Пазодолла! — простена отново старият магьосник.

Трябваше да мисли и действа бързо. Налагаше се да изостави импровизирания си жребец. Не след дълго ефектът от заслепяването щеше да премине, ако желаше да се спаси с бягство, трябваше да тича със собствените си хилави крака, и то веднага.

Скокна от гърба на гуцера и хукна. Сандалите му пляскаха, дългите поли на бозавокафявата му роба се оплитаха около костеливите му колена. Всичките му вълшебства бяха в една кошница, здраво привързана към гребена на гуцера. Нямаше време да се бори със собствените си възли, затова грабна само най-важното, дебела, омазнена, прастара книга с магии, която напъха в широкия си пояс.

Тичаше с все сила, бе въпрос на живот и смърт.

Не след дълго отново чу вцепеняващите писъци на таласъмните. Обърна глава и видя дългите белезникави сенки да подскачат подир него като гумени топки.

Спря и се обърна с лице към нападателите. Бръкна в кесията на кръста си и хвърли шепа оплитаци мрежи. Всяка от тях, щом докоснеше земята, избухваше тихо от малко зеленикаво зрънце в огромен облак паяжина, многобройните ѝ краища полетяха във всички посоки, захващайки се изключително здраво за скалите и другите препятствия, попаднали на пътя им. За миг проходът бе преграден от огромна маса изключително здрави зеленикави нишки.

Първите три таласъма се запънаха в яката мрежа. Те ритяха и се бореха, но резултатът бе, че все по-здраво се оплитаха в лепкавата паяжина, докато накрая станаха напълно неподвижни.

Останалите шест отвратителни същества бързо се покатериха по почти отвесните скали и заобиколиха препятствието. Скачаха от огромна височина, подобни на гигантски скакалци, и със страхотен вой се нахвърлиха върху вцепенения от ужас малък магьосник.

Преди Убонидус да съумее да реагира по какъвто и да е начин, зад гърба му избоботи дълбок гърлен глас:

— Отдръпни се!

Командата му подейства почти хипнотично. Този глас не търпеше възражения, а и ситуацията бе такава, че за десета от секундата нещастният магьосник реши, че могъщото Име, което бе произнесъл преди малко, е решило собственооръчно да му се притече на помощ.

Той се изви и падна встрани, за да скокне мигновено зад гърба на бронзов гигант, широко разкрячен, размахващ огромна металическа тояга.

Тоягата бе дълга най-малко три метра, от бронз, дебела около пет сантиметра в по-дългата си част, само в последния си метър ставаше значително по-дебела. Може би тежеше повече от шестнадесет *диола*. Но огромният мъж я размахваше с лекота, сякаш бе малка пръчица, с която децата играят на *фарууго*.

Убонидус още не бе осъзнал всичко, което очите му забелязаха, когато първият таласъм налетя, за да срещне гибелта си.

Масивният бронзов прът улучи главата му.

Ефектът бе, меко казано, забележителен.

Озъбената мутра на нападателя просто избухна и изчезна. Разхвърчаха се мазнина, слюз, парченца кости и късчета мозък.

Тялото за миг продължи атаката си. Дългите, възлести, покрити с люспи, завършващи с остри птичи нокти ръце се размахваха безцелно. В същото време от обезглавения труп избухна фонтан белезникава водниста течност, издаваща отвратителна воня. Безжизнената фигура прелетя покрай гиганта и магьосника, блъсна се в една от скалите и се строполи на земята.

Останалите таласъми ги заобиколиха, подскачайки високо над тях, отблъсквайки се от стените на прохода, и нападаха от всички страни.

Отново полуголият колос размаха оръжието си. Един от таласъмите бе уловен във въздуха, докато скачаше. Тоягата пречупи гръбнака му със звучно пукане и разкъса гръдния му кош, просвайки го на земята, подобно на разпорена парцалена кукла. Едновременно край на дългия бронзов прът засегна бузата на друг нападател. Половината от лицето му изчезна, оголвайки аленочервен череп. Едно от огромните светещи очи избухна като сапунен мехур. Частици фосфоресцираща слюз опръскаха робата на Убонидус. С ужасен див

писък нараненият таласъм се хвана за главата и с дълги жабешки подскоци напусна битката.

Нов таласъм се изпречи пред Амалрик, защото именно той бе неочакваният защитник на Убонидус. Таласъмът го дебнеше с широко разперени нокти. Отровна слюнка се стичаше от зейналата пасть. Оголените, готови всеки момент да захаят жертвата си, дълги остри зъби блестяха в почти пълния мрак. Гигантът замахна наляво, рязко смени движението надясно и с неочакван удар напред заби тоягата право в гърлото на полудявола. Убонидус забеляза как вратните мускули на колоса набъбнаха почти двойно. Разхвърчаха се отровни зъби, тоягата премина през цялата глава на нападаателя и излезе от другата страна в основата на врата му. Амалрик подпря бездиханното тяло с крак и освободи смъртоносното си оръжие.

Оставаха два таласъма, които нападаха едновременно от различни страни, съскаха като разгневени змии, отровните им, широко разперени нокти бяха готови при първа пролука да се забият в тялото на жертвата си.

Но „жертвата“ бе великолепен противник. Тежкия бронзов прът изсвистя във въздуха, описвайки широка дъга. Един от нападателите отхвърча към скалите, блъсна се в тях и избухна, подобно на презрял плод, след което се свлече на земята, главата на втория отхвъркна и това бе краят. Настъпи мъртва тишина, нарушавана само от слабото съскане на уловените в оплитащите мрежи три таласъма.

Амалрик се огледа, после бавно пристъпи напред и с три отмерени удара по главата прекрати мъките на отровните същества. Здравата зеленикава паяжина ги бе оплела така, че ги очакваше само неизбежна, бавна и мъчителна смърт.

После загреба едър пясък от земята и старателно почисти до блясък оръжието си.

Убонидус задиша свободно.

* * *

Бе станало прекалено късно да влязат в града-крепост Чан Чан. Местният *дашпод*, така се наричаха управителите на градовете в страната Абламарион, бе издал заповед вратите на града да се затварят

при залез слънце поради опасността от таласъми, които, привлечени от лесната плячка, не се страхуваха нощем да навлизат в града.

Амалрик предложи да наемат стая в единствения хан пред вратите на крепостта, дълга, ниска постройка със сламен покрив. Убонидус продължаваше да изживява ужаса от сблъсъка, който едва не му бе струвал живота, затова прие набързо и без пазарене предложението на неочаквания си покровител.

Старият магьосник би желал първо да се върне за кошницата си с магии и инструменти, но проходът бе препречен от неговите оплитащи мрежи. Докато изсъхнат и станат годни за разкъсване, щяха да минат най-малко две седмици. А и кой знае, можеха да ги нападнат други таласъми, които нямаше да знаят колко сигурна смърт ги чака.

— Голям късмет имах, че се появи навреме — каза магьосникът с благодарност.

— Не става дума за късмет — прогърмя дълбокият бас на Амалрик. — Такава бе волята на Всемирните Богове. Те ме доведоха при теб. Бях предупреден, че скоро ще срещна един невзрачен човек, който ще бъде мой спътник и помощник в пътешествието на юг, където трябва да унищожа принц Тун от Ютонтис, града на покорителите на смъртта.

Старият магьосник се вгледа замислено в гиганта. Нима бе избегнал острите нокти на ордата на таласъмните, за да попадне в ръцете на един луд? И какво искаше да каже с това „невзрачен човек“? Вярно, отскоро вече не можеше да се смята в първа младост — бе навършил двеста и тридесет години, но винаги се бе смятал за много представителна личност. Особено когато се облечеше в най-хубавата си роба от тъмночервено кадифе, с висока яка, извезана със златни анаграми, и седнеше на високия си трон от обсипано с дърворезби черно дърво в приемната зала на своята седмоъгълна кула от зелен изумруд на брега на великата Каракерама, Реката на летящите змии, посред гъстите гори на страната Адхолин, на изток от Абламарион.

Отгоре на всичко, винаги се бе гордял с царствената си осанка, дълбокия баритонов глас и пронизващите черни очи, а над всичко — с могъществото и магическата тайнствена мъдрост, които подобаваха на Посветен в Тайнствата на Оромазпус. Равните нему се брояха на пръсти.

В действителност Убонидус бе нисък, плешив, хилав и смешен. Гласът му бе писклив, лицето — дълго и печално, черните очи — замъглени и сънливи. Обичаше над всичко да си пийва и да си похапва. Но като магьосник бе напълно компетентен, член на Висшия кръг, и притежаваше малък помощник, който се проявяваше във формата на миниатюрна зелена птичка, славеца се с изключително язвителния си език.

Не бих желал да спомена люспите по китките и глезените му, ясен белег за смесена кръв. Прапрабаба му по бащина линия бе истинска жена-змия от страната Иворама.

— Нима? — възкликна той сдържано на смайващото изявление на Амалрик. — И кога, хм, имаше честта да разговаряш за последен път с Всемирните Богове?

— Вчера по обед, на върха на Теластерион — изръмжа гигантът.

Убонидус се натъжи. Дълго време след това не размениха нито дума.

* * *

Гостната стая на хана бе дълга, просторна, но с нисък таван. Малки прозорци с форма на правилни ромбове надничаха в тъмновиолетовата нощ. Но в средата на стаята в огромна каменна камина пламтеше съгриващ огън, а над него, набучени на шиш, съскаха апетитни късове месо. От дебелите опушени греди, които подпираха сламения покрив, висяха низи яркочервен и зелен пипер, огромни глави червен лук и стиски разнообразни билки, миризмата им, примесена с тази на печено месо, създаваше особен аромат в стаята.

По дългите дървени пейки около грубите омазнени маси бяха насядали или се изтягаха малко повече от дузина мъже. В по-голямата си част посетителите бяха диви селяци от околностите, едри червендалести мъжаги, облечени в широки, зле прилягащи им дълги ризи, торбести панталони от същия дебел памучен плат, краката им бяха обути в кожени сандали, чиито каишки пристягаха краката им до средата на прасците. Но сред тях се забелязваха и по-заможни собственици на ферми, стройни, брадати мъже, които дремеха над каните с вино. Имаше и двама-трима дребни благородници, спретнати

в копринени блузи и тесни, прилепнали по тялото панталони, на раменете им — къси наметки от скъп бродат. Модата в Абламарион повеляваше благородниците да носят дълги около седемдесет сантиметра стоманени шпаги, по-скоро символично, отколкото истинско оръжие, в очите на Амалрик. Една такава шпага бе демонстративно забита в масата пред млад симпатичен младеж с широки рамене. Около друга маса в ъгъла на стаята бяха насядали група островитяни от Ганкой, чиито шоколадови тела бяха увити от раменете до средата на бедрата в сини плетени вълнени ленти, дебели колкото човешка длан, пристегнати на места с оранжеви панделки. Косите им бяха кафяви, дълги и къдриви, очите, изненадващо сини. Очевидно, бяха изтъргували товарите си с екзотични плодове и перки от *скашно*, от които се получаваше превъзходна супа, и сега се наслаждаваха на съмнителните удоволствия на цивилизацията.

Тяхното появяване предизвика пауза. Всички млъкнаха и преустановиха всякакви занимания, в това число домакинът и прислужващите момичета. Новодошлите бяха огледани с нескрит интерес, защото наистина представляваха забележителна гледка.

На Убонидус можеше да бъде простено, че се поизпъчи малко. Но също така бе вярно, че местните жители рядко или пък никога не бяха виждали магьосник от Братството на Оромазпус. Личността му щеше да предизвика любопитство в цял Абламарион. А той бе екзотична фигура, с жълтеникава кожа, дръпнати очи, плешивата му глава бе украсена с малка шапчица от лъскав черен сатен, завършваща с три червени пискюла, бе облечен в дълга, бозавакафява роба, с широки набрани поли, около врата му висяха, звънтейки при всяко движение, повече от петдесет амулета от дърво, скъпоценен разноцветен кристал или евтино стъкло, кръстът му бе опасан с широк кожен колан от ярко-зелена кожа, по който бяха накичени десетина кесии с най-различна големина.

Но по-голямата част от вниманието на присъстващите бе насочена към неговия другар.

Двуметровият гигант би направил силно впечатление където и да попадне. Той излъчваше почти осезаема аура на неизчерпаема сила и виталност. Обикновените простосмъртни по правило изпитваха подсъзнателно преклонение пред него, едновременно страх и готовност да служат — така е винаги, когато хората имат възможност

да се доближат до жив Бог. Всички погледи бяха приковани от могъщата му фигура, от потръпващите стоманени мускули, но той бе свикнал да бъде възприеман като знаменитост и не обърна никакво внимание на фурора, който предизвика, когато нахълта в хана с гръм и трясък. По неписана команда веднага освободиха за него и колоритния му придружител най-добрите места, близо до огъня. Амалрик сне наметалото си и се намести удобно, като в същото време мощният му глас избумтя, заръчвайки вино, печено говеждо и сирене. Донесе му ги почти мигновено върху препълнен поднос лично съдържателят, задъхан, горящ от желание да услужи. Амалрик се нахвърли с апетит върху храната. Хилавият магьосник, без да губи време, се настани до него и също се захвана с вечерята, защото примираше от глад, въпреки че през цялото време в главата му се въртяха планове как да се освободи от компанията на Амалрик. Все още нищо не му идваше наум. Могъщият млад колос (той бе решил, че неговият спасител е двадесет-двадесет и пет годишен и щеше да бъде безкрайно удивен, когато научеше, че Амалрик е на възраст над тридесет хиляди години, плюс-минус някое и друго хилядолетие), изглежда смяташе, че отсега нататък те щяха да бъдат неразделни спътници. Спомняйки си как се биеше и наблюдавайки скришом могъщите мускули и гъвкавото тяло на гиганта, Убонидус не бързаше да го убеждава в обратното.

— Аз съм тръгнал за задължителното на всеки пет години поклонение до Събора на Орор Оромазпус, от другата страна на гората Фафтолиан — съобщи той. — Ако ти пътуваш в същата посока, ще бъда щастлив да си правим компания...

Амалрик се засмя и изпи на един дъх пълна чаша силно червено вино. После се оригна звучно и отмести встрани опразненото плато.

— Слушай внимателно, старче! — каза той. — Всемирните Богове повелиха ние с теб да тръгнем на юг от Огнената река и да унищожим противоестествените ужасии на Ютонтис, по този начин ще защитим изпълнението на законите на Сегастерион на Земята. Ясно ли ти е?

Убонидус въздъхна отчаяно, но не отговори. Май по-безопасно щеше да бъде, ако се бе опитал съвсем сам да се справи с таласъмните.

— Чувал ли си за Амалрик Безсмъртния? — продължи младежът. Убонидус помисли малко и кимна:

— Да, мисля, че Валосиан е писал за него в своя „Сборник на Северните митове и легенди“. Ако не се лъжа, Амалрик е смъртен воин, избран от Боговете на отдавна изчезналия Пантеон на Сегастерион да се бори против силите на злото, като в замяна е бил обезсмъртен. Това е интересна история, аз лично се покланям на Оромазпус — Господаря на магьосниците, съгласно митологията на Шаматия...

Още докато говореше, Убонидус усети как в душата му се промъква някакво подозрение. Бронзовият гигант го изгледа с изгарящи очи.

— Знай, смъртнико, че аз съм Амалрик, слуга на Боговете от Сегастерион!

— О, Пут! — простена нещастният магьосник. — Пийни си още малко вино, момчето ми.

* * *

Бяха решили вече да си лягат, когато се случи малък инцидент. Амалрик тъкмо пресушаваше поредната чаша неразредено вино, когато прозвуча силен женски вик.

Младият благородник с широки рамене, чиято шпага бе забучена на масата пред него, бе сграбил едно от прислужващите момичета и го бе повалил на пейката до себе си. Момичето пицеше и се бореше с все сила, но грубиянът не обръщаше внимание на отпора, който срещаше, и методично го разсъбличаше, като същевременно му нанасяше силни удари. Приближилият съдържател бе проснат с един юмручен удар на земята. Други две момичета, които се опитаха да се намесят, бяха грубо запратени към стените. Мъжагите от околните пейки наблюдаваха грозната сцена, но очевидно се забавляваха и никой не мислеше да се притече на помощ на бедната девойка.

Амалрик се изправи и без да бърза, приближи до пейката на насилника. Потупа го по рамото и гласът му прогърмя:

— Хей, човече! Остави момичето на мира. Така не се печели любов.

Пияният, заслепен от сладострастие младеж, изглежда, не разбираше с кого си има работа. Той грабна шпагата си от масата и

сляпо замахна към гиганта.

Преди той самият или някой друг в кръчмата да разбере какво точно става, Амалрик го сграбчи, нанасяйки къс отмерен удар по главата му, който мигновено го изпрати в несвяст, метна го през рамо, доближи вратата и като я разтвори широко, захвърли тялото навън, далеч в тъмнината.

След това се върна на мястото си и заръча гръмогласно още една кана вино. Когато собственикът я донесе, отново лично, цял сияещ от благодарност, Амалрик пожела да приготвят стая за нощуване.

В просторното помещение цареше пълно мълчание. Един след друг посетителите уредиха сметките си и се изнизаха в тъмната нощ. Единствено островитяните от Ганкой доближиха Амалрик и падайки на колене пред него, му целунаха краката, какъвто беше обичаят за царски особи, след което също така мълчаливо изчезнаха в нощта.

Стаята, където щяха да спят, бе съседна на кръчмата, но в нея се влизаше от външна врата. С фенер в ръка там ги заведе момичето, което Амалрик бе спасил от похотливите грубости на пияния дребен благородник. Леглото бе голямо, предназначено за трима души, но докато го гледаше, Убонидус си направи сметка, че вероятно ще се наложи да прекара нощта на земята, тъй като спътникът му бе прекалено едър.

Докато през главата му минаваха такива прозаични мисли, момичето закачи фенера на една от гредите на тавана и се обърна към Амалрик:

— Господарю, не зная името ти, но искам да ти се отблагодаря по подобаващ начин за това, че ме спаси от опорочаване на честта ми пред всички. Аз съм жена и това, което мога да ти дам с най-голямо удоволствие в този момент, е любовта си, ако я желаеш.

След тези думи тя направи движение зад гърба си и роклята ѝ се свлече на пода. Остана пред тях съвсем гола, със стройно, знойно тяло. Косата ѝ бе тъмноруса, виолетовите ѝ очи хвърляха искри. Кожата на тялото ѝ бе млечнобяла и гладка, гърдите ѝ бяха едри и стегнати, завършващи с гордо щръкнали розови зърна, кръстът ѝ — тънък и гъвкав, бедрата — приятно закръглени, венериният ѝ хълм бе напълно обезкосмен, кожата — мека и розова като на бебе.

Амалрик я гледаше усмихнат.

— Девойко, не по този начин избирам партньорките си. Разбирам желанието ти да се отблагодариш и дълбоко оценявам жеста ти. Но дори и да се съглася да прекарам с теб нощта, трябва да те предупредя, че съм много по-надарен от другите мъже и повечето жени не са способни да поемат мъжествеността ми. Затова още веднъж ти благодаря, но по-добре си иди, без да мислиш, че искам да те обидя.

— Господарю, познавам много начини да задоволя нуждите на един истински мъж. Моля те да ме приемеш. — Тя се бе приближила и докато изричаше тези думи, започна да гали могъщите му гърди. — Отказвам да си тръгна. А що се отнася до поемане на мъжественост — тя погледна към Убонидус и той усети, за пръв път от десет години, как слабините му започнаха приятно да потръпват — може би твоят приятел няма да възрази да ми помогне...

* * *

Убонидус си бе направил сметката да почака, докато Амалрик заспи дълбоко. Ако се вземеше предвид, че бе погълнал повече от силното червено вино, отколкото можеха да изпият шестима здрави мъже, нямаше да се наложи да чака дълго. Но развоят на събитията не бе чак толкова лош. Бягството можеше да почака. След тези допълнителни упражнения гигантът щеше да спи още по-непробудно, а самият Убонидус се съмняваше, че ще може изобщо да мигне, знаейки каква ужасна, пълна с неизвестности и неизброими трудности съдба го очаква, ако тръгне с предполагаемо безсмъртния изпълнител на волята на Боговете.

Затова, след като трикратно изпълни задълженията си на истински мъж към красивата, бурнострастна девойка, той се върна в голямата стая, заявявайки, че възнамерява да прекара остатъка от нощта там.

Но неизвестно как (може би се дължеше на дългото пътуване и невероятните приключения през последните часове), следващото, което Убонидус видя, бе, че утрото е настъпило, и над него се е надвесил Амалрик, който го тупаше по рамото и с гърлен глас твърдеше, че са се успали и е време да потеглят на юг.

Докато се обливаше със студена вода и оправяше утринния си тоалет, старият магьосник слушаше как веселият свеж Амалрик се пазари на висок глас с жената на собственика за подходящи ездитни птици. Нима бе възможно човек да изпие над пет литра вино и няколко часа по-късно да бъде трезв, сякаш не е близвал капка алкохол през целия си живот.

Убонидус стенеше и изсипваше кофа след кофа леденостудена вода върху главата си. Стомахът му се присвиваше болезнено при мисълта за закуска. Въпреки че бе спал дълбоко, събуждането му бе придружено с болки в главата и на неизброими места по тялото. След подобни премеждия дори и архангел нямаше да се чувства добре.

По всичко изглеждаше, че щеше да бъде стотици пъти по-добре, ако бе оставен сам да се справи с таласъмните.

3. СТРАННОТО ГОСТОПРИЕМСТВО НА УУЛИМАР

Убонидус откри Амалрик в задния двор на хана, точно в момента, когато бе приключил пазарлъка за ездитно животно за тях двамата. Той подхвърли малка кесия със сребърни монети на усмихнатия собственик и се обърна с ръце на кръста да се порадва на покупката си.

Дребничкият магьосник простена за пореден път, когато разбра що за животно е закупил гигантът за пътешествието им на юг. Щеше да е предволен, ако това бе някой бавен, добродушен, плавно движещ се *калагар*, или ездитен гущер, както по-често го наричаха. Дори бе готов да изтърпи бясното препускане на *ксант*, или кон-птица, нещо като гигантски щраус. *Но Амалрик бе купил хлагоцит!*

Куражът му, макар да бе останал в минимално количество, мигновено се изпари. Той посърна. Никога през своите двеста и тридесет години не бе се качвал на тези страшилища и нямаше желание да чупи рекорда си. Камо ли врата си!

Ако можехте да видите жив хлагоцит, може би щяхте да споделите чувствата на магьосника. Представете си нещо като оса, раздута до размерите на средноголям слон. Такъв беше екземплярът, вързан пред оборите, дълъг около пет метра, разперените му крила сигурно бяха с размах над десет метра. Беше истинско чудовище.

Главата му бе голяма колкото половината от тялото му — огромна крушовидна черупка от роговидно вещество, блестящо и червеникавокафяво на цвят. От двете ѝ страни, точно където започваше удебелението на крушата, бяха разположени две огромни очи. Отдалеч представляваха блещукащи маси течен черен кристал, отблизо се виждаше, че всяко око е сложно изградено от множество миниатюрни кристални фасетки. Устата завършваше с четири подвижни, назъбени челюсти, които можеха свободно да влизат и излизат от нея. В добавка между очите започваше да се образува хобот, който напускаше главата точно над устата, дълъг и гъвкав, в момента той душеше долния ръб на

мантията на Амалрик. Встрани от челюстите бяха разперени две пипала, завършващи с топчести образувания. Те шаваха на различни страни във въздуха, сякаш го опипваха. Цялата глава бе покрита с нещо като косми, дебели и дълги колкото палеца на Убонидус.

Зад главата започваше относително тясната цилиндрична форма на врата, последвана от огромното яйцевидно тяло, долната част на корема бе подсилена, подобно на броня, с взаимно захванати плочи от по-тъмно червеникавокафяво. Цялата обвивка на тялото на гигантския хлагоцит бе от рогово хитиново вещество, което блестеше, сякаш полирано, и издаваше неприятна, остра миризма, подобна на йод. Притежаваше шест крака, обрасли с дълги косми, особено долната половина на задните крака, където окосмяването представляваше гъста, дебела, лъскава четина.

От горната част на торакса започваха два чифта дълги мембранообразни крила. Те приличаха на стъкло, дебел слой оловносива слюда, блещукаща на лъчите на слънцето със златиста, синкава и зеленикава светлина. Пресечени бяха от множество подобни на вени тъмночервени жилки.

Хлагоцитът щракна нетърпеливо с яките си челюсти. Очевидно, гореше от нетърпение да се отпрати на път.

Тези огромни ездитни насекоми можеха да летят на височина до два километра и в полет развиваха скорост до сто километра в час.

Само като си помисли това, на Убонидус му се подкосиха краката.

* * *

Нямаше никаква надежда за спасение. Амалрик бе във великолепно настроение и се смееше сърдечно на глупавите страхове на малкия магьосник, на предсказанията, че ги очаква непредотвратима катастрофа, на отчаяните молби да си изберат по-сигурен начин за пътуване. Гигантът обясни спокойно, че хлагоцитът е в състояние да преодолее само за час разстоянието, което един калагар или ксант изминават за повече от половин ден. С това дебатите приключиха.

Върху късия врат бяха монтирани дървени седла, здраво закрепени към задната част на главата. Щяха да яздят един до друг. Седлата бяха тапицирани с кожа и изглеждаха доста удобни. С дълга страдалческа въздишка Убонидус позволи да бъде покачен от Амалрик и собственика и да бъде пристегнат към седалката. Прикрепването беше доста сложно, един ремък обхвана кръста му, друг — раменете и гърдите. Други два придържаха всеки крак. Цялата система осигуряваше пълна безопасност по време на полет.

След като Убонидус бе настанен, Амалрик се погрижи за запасите, които бе закупил за дългото пътешествие. Постави ги в дисаги, които бяха захванати за долната част на торакса на хлагоцита. Състояха се от сушено месо, желе от кингакс, два мяха, единият — пълен с вода, другият — със силното червено вино на домакина (той бе настоявал да го приемат като подарък за достойното им поведение по време на снощния епизод). Освен това носеха голямо количество сироп за хлагоцита, в случай че попаднат в местност, където пашата е оскъдна. След това Амалрик се покачи на невероятния си жребец, пристегна се с ремъците и взе в ръце двете пръчки за управление, като не забрави да увие около китките си кожените им каишки, за да не ги загуби по време на полет. Бяха готови за тръгване.

Хитиновата черупка на главата на хлагоцита е безчувствена, липсват нежни устни, за които да се захванат юзди, затова системата за управление на останалите ездитни животни тук е неподходяща. Вместо с нея хлагоцитът се командва с помощта на две дълги пръчици от твърдо дърво, с които се почуква по няколко плоски костни образувания около очите. От най-ранна възраст животните се дресират да разбират отделните команди, например едно почукване по средната плочка между очите означава „нагоре“, едно или няколко почуквания по страничните означава завой в съответната посока. Плочките над очите се използват за по-сложни команди, като „по-бързо“ или „по-бавно“, „сниши се“, „стой на място“, „кацни“ и тъй нататък. Хлагоцитът е в състояние да разбира много едновременни команди, защото е изключително интелигентно животно, напълно опитомено, и се държи приятелски, доколкото това може да се каже за насекомо, независимо от страховития му външен вид.

Летящият звяр е бил създаден преди шест хиляди години от великия магьосник Локото Ксодар, същият могъщ интелект, който е

приспособил морския иплоцид, подобно на динозавър същество, за превоз на хора по море. Заради тези и много други приноси Локото Ксодар се смята за един от гениите на Туурана за всички времена.

Но в този момент старият Убонидус от все сърце го изпрати в най-огнения от Единадесетте Червени Ада от митологията на балисадите.

Амалрик почука по плочката за „нагоре“. Хлагоцитът, освободен от повода, с който бе завързан към гредата пред обора, разпери и четирите си крила. Отначало те забарабаниха по тялото му, после долният чифт застана под прав ъгъл, а горният, по-твърд, зае положение, подобно на делтапланерите, които често виждаме. Започнаха да вибрират с високо жужене, което се усещаше през цялото тяло на насекомото. Около тях се вдигнаха облаци прах. Убонидус пое дълбоко дъх и здраво стисна очи. Стомахът му се сви на топка, щом помисли за ужасяващото издигане във въздуха, което го очакваше. Но нищо не се случи, освен че жуженето стана още по-дълбоко.

След миг отвори очи, за да разбере защо се бавеха, изпищя и почти припадна. Намираха се на височина около сто метра и продължаваха да се изкачват.

Амалрик се засмя на изплашената му физиономия. Човекът-Бог бе летял стотици пъти на гърба на хлагоцит. Знаеше, че на практика няма ни най-малка опасност, но бе забравил как се чувства новак в полет. Убонидус бе допуснал от незнание обичайната грешка — мислеше, че хлагоцитът лети размахвайки крила, като птиците. В действителност бе както при пчелите: движат се само крилата, които с огромна бързина трептят във въздуха, описвайки нещо като осморка, а тялото остава напълно неподвижно и ездачът няма представа за височината или бързината на полета, освен ако не ползва странични ориентири или не съди по скоростта на вятъра в лицето си.

Не след дълго Убонидус напълно забрави прежните си страхове и започна да се наслаждава на невероятното удоволствие от полета. Разбира се, че го бе правил и преди — дори летящото му наметало бе на гърба му. Но тази одушевена дреха от синтетична биологична материя не бе в състояние да издигне собственика си по-високо от върховете на дърветата, изкуствените мускули много бързо се уморяваха и се налагаше да си почиват. Никога не бе изпитвал нещо подобно на *това*.

Летяха на височина около осемстотин метра. Въздухът бе свеж и чист, почти нямаше вятър, освен породеният от движението им напред. Лъчите на ранното утринно слънце къпеха земята под тях в ярка светлина. Билата на хълмовете и могъщият Теластерион, вече зад гърба им, бяха облени в златно и алено, докато по-ниските склонове все още се багреха в пурпурни сенки. Над ливадите се стелеше мъгла, хладна и млечна.

Под тях се извиваше свещената река Ут Чандерзул, заобикаляше хълмовете, разливаше се в широка-широка, бляскава лента в равнините, при бързеите и водопадите над повърхността се издигаха облаци водни пари във всички цветове на дъгата.

Следваха пътя ѝ в кристалната въздушна шир. Под тях се появиха укрепени градове. Гледаха високите кули, каменните стени, ниските куполи, обковани със зеления саламед, лабиринтите на уличките, застлани с павеа от кремък, къщите, градени от бял камък или жълтеникав варовик. Наблюдаваха китни градини, дворове, оживени утринни пазари и градски площади. От тази височина къщите изглеждаха като кутийки, хората приличаха на множество миниатюрни кукли, задвижвани от тайнствен вълшебник.

Прелетяха над Абхол, с неговите пристани и обширни плодородни полета. От земята им махаха за поздрав фермери и малки деца, стада домашни животни се разбягваха за миг от безшумно плъзгащата се по земята сянка на хлагоцита.

След около час минаха над Ринар, града на тюлите, и видяха червените кули, по които бяха изрязани страховити лица на демони, и могъщите, широки и дълги каменни стени, които заобикаляха града от всички страни. Под тях се разпростря Пазонда, градът, чиито обитатели се кланят на котките, а най-страшната ругатня е „В името на тишината“.

Последваха Еобушт, Помфрет, Йогат, Салианопис и Дарингорн, там хората почитат идоли от лъскав черен камък с лъвски глави, за тях никой не може да каже откъде са дошли.

* * *

Може би се питате защо все пак Убонидус придружи Амалрик, въпреки че желаше всячески да се спаси от опасното приключение. Вярно е, че бе немислимо да победи с груба сила този могъщ младеж, когото продължаваше да смята за луд. Но не забравяйте, че Убонидус бе опитен магьосник, все още притежаваше достатъчен запас оплитаци мрежи в кесията на кръста си и земетръсни семена в каишките на сандалите си, а в мазната дебела книга бяха записани безброй силни магии.

Причината, поради която, макар и неохотно, той придружаваше Амалрик, се криеше в смисъла на думата „куазид“. Може да бъде преведена като „задължение“ или „джири“ — японска дума, чийто смисъл е пълно подчинение и вярност към феодала. Когато Амалрик спаси Убонидус от атаката на деветте таласъма и от почти сигурната смърт, той автоматично постави дребния магьосник в *куазид*. Това означаваше, че отсега нататък Убонидус бе длъжен да направи услугата, която спасителят му поиска от него, и докато това не станеше, не можеше да се смята *акуазид*, или освободен от задължението или обета за вярност към спасителя си. Нито един от двамата не спомена или не постави под въпрос този код на поведение. Поводът бе повече от очевиден, а обществото в Туурана бе изградено върху обичая *куазид*. И наистина, като цяло това бе едно учтиво общество, опряно върху сложен етикет за социално общуване, обръщения и обноски за всеки конкретен случай, като на всички места, където има човешка цивилизация.

Убонидус бе безпомощен. Той бе поставен в *куазид*. И щом Амалрик се нуждаеше от компанията му по време на това страшно приключение, той бе длъжен да му помогне да се пребори с тъмните господари на Ютонтис.

* * *

Беше започнало да се свечерява, когато пристигнаха в Уулимар. Времето им бе почти идеално разчетено. Умираха от глад, същото можеше да се каже и за хлагоцита. Уулимар, Свещеният град на жреците-пророци, лежеше в самия край на Сухата пустиня и бе най-

удобен като отправна точка за пътешествието им на юг на следващия ден.

Градът бе заобиколен с тройна стена и в по-голямата си част се състоеше от невисоки каменни пирамиди с широки стъпала, всяка в центъра на просторен площад. Отделните площи бяха свързани посредством аркади, подпирани от каменни колони. Изглеждаше странно как многобройното население се побира тук, защото по-голямата част от площта му бе заета от пирамидите. Но докато правеха опознавателна обиколка във въздуха, забелязаха, че извън тройната каменна стена са разположени множество бордеи — колиби и навеси от кал и слама, където живееше простолюдието. Жреците-пророци обитаваха самите пирамиди, по-скоро това бе най-вероятното.

Приземиха се на един от площадите, заобиколен от четири страни с колонади. Хлагоцитът застина почти неподвижен върху плочките от бял и черен мрамор, с които бе застлана земята около пирамидите. Само предните му крака усърдно търкаха челюстите му, знак, че е гладен. Амалрик и Убонидус се освободиха от ремъците и скочиха от дървените седла, доволни да се пораздвижат след продължителния полет.

Амалрик откачи меха със сироп от долната част на тялото на хлагоцита и го закачи на двете дебели антени встрани от устата на ездитното насекомо. То веднага вкара дългия си гъвкав хобот в специалния отвор и започна шумно да всмуква от златистата течност. Зает по този начин, той не забеляза как двадесет и девет стражи, въоръжени с дълги бронзови пики, ги обградиха. Убонидус също не обърна внимание на воините, защото се протягаше с ръце на главата, люлееше се напред-назад на върха на пръстите си и любопитно оглеждаше каменните пирамиди отблизо. Едва когато острието на една пика го убоде по десния хълбок, той подскочи, докосвайки с ръка раненото място, и с вик прикова вниманието на Амалрик към техните недружелюбни посрещачи.

Стражарите бяха здрави тъмнокожи мъжаги с мрачни физиономии, изпъкнали челюсти и месести носове. Малките им очи гледаха злобно изпод надвиснали вежди. Носеха дълги вълнени роби, общити със зелени и аленочервени птичи пера, шлемовете на главите им бяха дървени, върху тях бяха изрязани и нарисувани глави на птици-демони, завършваха с гребени от същите пера. Под робите бяха

облечени в тесни кожени панталони и блузи. Въоръжението им се състоеше от стъклени саби с назъбени остриета, боздугани, обковани с метални шипове, и дълги, бронзови копия-пики. Изглеждаха опасни противници.

Придружаваше ги дребен шишкак притеснен човечец в невероятен тоалет, съчетаващ всички цветове на земната дъга плюс люкрино и оливет, характерни само за Туурана, с всевъзможни гънки, плисета, бастички, буфани, цепки и тем подобни, всички модели копчета и копченца, изработени от дърво, стъкло и метал. Ръцете му бяха обкичени с пръстени и тежки гривни, около врата му висяха най-малко шест гердана от оникс, морски перли, осмогълни плочки иридий, верижки от злато и какво ли още не. На главата му бе кацнала фесоподобна лимоненожълта шапка, завършваща с черен помпон.

Той шумно разтвори руло тежък пергамент, прочисти многозначително гърлото си. Свитъкът бе украсен с множество печати и винетки, със златна дантела по краищата, свързан с пъстри копринени панделки. Когато бе сигурен, че е привлякъл вниманието им, той започна да чете много бързо с висок напевен глас:

— Съгласно заповед на Висшия Архиепископски Съвет Срещу Еретическо Поведение, на Отдела за Свещена Инквизиция в Името на Чистата и Свята Вярa към Министерството за Съхраняване Чисти Обноси, Морал и Обичаи, подопечно на Върховния Събор за Вярност...

— Искаш да кажеш, че сме арестувани? — избоботи Амалрик.

Дребният шишко спря да чете и впери поглед в усмихнатия млад гигант.

— Не, разбира се! Ние предлагаме нежната грижовна протекция на Благословения Божествен Дух на теб и твоя съучастник. За вас са определени стаи в Сакралната Академия на Свещените Лечители на Грехове...

— Какво престъпление сме извършили? — поиска да знае Убонидус.

Червендалестият чиновник го погледна с раздражение.

— Престъпление? Не *престъпление*, вие сте изпаднали в грях, за който трябва да съжалявате. Наша върховна грижа и задължение е да коригираме вашето мислене, за да можете да възтържествувате в единението с Братството на Верните...

Амалрик го прекъсна с дълбокия си бас:

— Предполагам, че това тук е някакъв храм — той посочи с палец зад гърба си. — Ако сме обидили някого с приземяването си на площада, моля да бъдем извинени. Веднага ще се преместим на друго място, стига да ни посочите къде е позволено.

Чиновникът се притесни ужасно много. Почервения, хапеше устните си и шумно въздишаше.

— Не, не, не! Вие не разбирате! Не можете да напуснете, извършили сте една от Висшите Ереси! Нямаме право да напуснете, докато нашите нежни братски напътствия не излекуват греховния ви начин на мислене.

Убонидус отново се опита да проникне през завоалирания смисъл на думите на дебеланкото.

— С други думи, ние сме арестувани, защото сме извършили една от Висшите Ереси на вашата религия, така ли? — попита той. — Ще позволиш ли да те запitam в какво сме сбъркали? Искam отговор с точни, прости думи!

Лицето на чиновника се изкриви в страшно усилие. После той каза със задавен глас:

— Вие... летите. Само Божествата на Небесните Ширини имат право да прекосяват Свещеното Въздушно Царство.

След изричането на тези светотатствени думи той млъкна, поразен и ужасен от току-що стореното. Побледня, направи свещен знак, докосвайки с показалеца и средния пръст на лявата ръка гърдите, устните и междувеждието си. В същото време с другата ръка извади от колана си малко шишенце, очевидно, свещена вода, и се напръска обилно от главата до петите, след което поръси всичко около себе си.

Изглежда, простите и точни думи също бяха смятани за върховна ерес в Уулимар.

Убонидус не бе се отказал от опита си да се разбере с мир и разум. С тих сериозен глас той забеляза:

— Но господине, ние дори не принадлежим към твоята религия! Аз съм поклонник на Мистериите на Оромазпус, а моят млад другар принадлежи към Пантеона на Сегастерион...

Несъзнателно бе постъпил по най-ужасен начин. И резултатите бяха поразителни. Стражите до един захвърлиха копията си, запушиха ушите си с длани и се втурнаха да бягат. Разпръснаха се във всички

посоки, за миг се чуваше само шляпането на сандалите им по гладките плочки.

Прилежният дебел малък чиновник притисна разгънатия пергамент до гърдите си, посивя целият, очите му се обърнаха така, че се виждаше само бялото, и се строполи в несвяст на земята.

Амалрик и Убонидус се спогледаха озадачено.

— Е, изглежда, не сме чак толкова „добре дошли“ в свещения Уулимар — каза гръмогласният гигант. — Може би най-разумно ще бъде да се възползваме от ситуацията и да отлетим от това място. Ще си направим лагер сред хълмовете, а утре ще продължим на юг.

— Напълно съм съгласен — отвърна Убонидус, докато се оглеждаше нетърпеливо. Не му се искаше да види нови, по-храбри стражи. — Теологичните спорове са мое любимо занимание, но дори най-красноречивите и убедителни оратори губят пред силата на уредите за мъчение на инквизиторите. Хайде да се мятаме на хлагоцита и да престанем да замърсяваме свещената земя на Уулимар с еретическото си присъствие...

— Гледай! Какво е това? — прекъсна го Амалрик.

На плоския връх на пирамидата пред тях няколко войници сглобяваха интересно приспособление. Приличаше най-много на катапулт, но бе цялото покрито с маски на демони, свещени йероглифни символи и друга допълнителна украса и човек трябваше да се вгледа доста добре, преди да е сигурен. В същото време двама души, вероятно жреци, внимателно разопаковаха кристална млечнобяла топка и я понесоха към приспособлението, където нежно я поставиха в нещо, подобно на чаша. Дали това бе наистина катапулт?

Беше катапулт.

Чуха се характерните команди и доклади на обслужващите войници за силата и посоката на вятъра, височината, мерника, целта. В един момент войниците, облечени в същите униформи като на стражарите, се отдръпнаха и остана само командващият офицер, който коленичи за къса молитва и с рязък удар преряза обтягащото въже.

Храс! Кланк! Ууииииииииии!

Млечнобялото кълбо излетя към потъмнялото небе, за миг бе докоснато от лъчите на залязващото слънце, после стремглаво започна да се спуска надолу с пронизително свистене.

Удари се о плочника на дванадесетина метра от тях и избухна в безброй дребни стъкълца. След това на мястото на експлозията се образува бял облак, който със светкавична бързина обгърна целия площад и тях самите. Убонидус се досети, че стъклената топка всъщност бе прозрачна, млечнобелият цвят се дължеше на газа, затворен в нея.

— Не дишай, задръж си дъха! — изкреця Амалрик, сваляйки от рамо здравата си тояга.

Но тази тактика не им помогна. Или и двамата вече се бяха нагълтали с достатъчно количество газ, или веществото се просмукваше през кожата им. Защото и двамата усетиха, че внезапно им се завива свят и сетивата им се притъпяват. Очевидно, бялата пара представляваше силен наркотик, който причинява сън и лишава жертвата от усещания. Убонидус се опита за миг да го класифицира, не бе ли това сънотворният газ, получен от вълшебника Джатдолиндиан по време на войните между Хандол и Гаприс преди петдесетина години?

Но нямаше много време за мислене. Легна върху черно-белите плочки и заспа дълбоко.

Амалрик издържа малко по-дълго. Чу предпазливите стъпки на приближаващите по посоката на вятъра войници. Завъртя огромната тояга над главата си, но тя изведнъж му се стори прекалено тежка. Прозя се.

И пропадна напред в бездънна тъмнина.

4. УДИВИТЕЛНИТЕ ГРЕШКИ НА КУАМ ГАН ЧИ

Килията, в която бяха затворени, можеше да се нарече луксозна. Стените бяха облицовани с ламперия от ароматизирани екзотични дървета, по тях бяха закачени загадъчни *манга*, изрисувани от опитни калиграфи ръкописи върху фина разноцветна коприна, които вероятно съдържаха религиозни текстове. Дебели възглавници в пъстри краски бяха разхвърляни навсякъде из стаята, също и десетина малки масички от черно лъскаво дърво, инкрустирани със слонова кост по маниера на майсторите *данжан*.

В дълбоки фруктиери от лъскав бронз бяха изкусно подредени сочни ароматни плодове, други плата съдържаха няколко вида вкусни сладкиши, желета, месни деликатеси, богато разнообразие от разноцветни силни вина — лимоненозелени, огненочервени, кехлибареножълти.

— Ако това е затвор, добре ще си починем — каза усмихнат Амалрик. — Бил съм почетен гост в далеч по-неудобни места.

Техният Прецептор се опита да си послужи с аналогия, за да им обясни специалното отношение. За уулимарите, както само се наричаше местното население, този „затвор“ бе по-скоро болница за инфектираните им души. А с инвалиди човек трябва да се отнася внимателно и да полага най-големи грижи за възстановяването им.

Този Прецептор изпълняваше двойна функция: от една страна — беше техен наставник в религията на Уулимар, от друга — по-късно, когато щяха да бъдат съдени, щеше да им служи като адвокат. Той представляваше висока, кокалеста персона на име Хлу нам Пук. Беше възрастен, изключително религиозен и приказлив човек, общо взето доста добродушен. Беше типичен представител на расата си, с удължена, изпъкнала челюст, дълъг, месест нос, воднисти кафяви очи, кожата на лицето му бе бледа и подпухнала. Ходеше облечен в същите дълги до земята роби, изобилстващи с плисета, бастички, гънки, панделки и панделчици, които бяха забелязали върху дебелия

чиновник, поднесъл „приветствията“ си на уулимарска земя на площада пред пирамидата.

Хлу нам Пук ги посещаваше три пъти на ден, всяка визита продължаваше около два часа, доколкото Убонидус и Амалрик можеха да преценят, тъй като бяха лишени от възможност да отчитат времето, а и килията им бе без прозорци, естествено. Той би трябвало да ги посвети в основните положения на доста усложнената религиозна доктрина на Уулимар, за това ги бе предупредил още в началото, но до момента не бе мръднал ни на йота от схематичното излагане на основните параметри на Единствено Истинската Безпрекословна Вяра, както винаги я наричаше. То се състоеше преди всичко в установяване естеството на собствената им религия. Прецепторът задаваше насочващи въпроси, а техните отговори почти винаги го хвърляха в изтощителни пристъпи на отвратено потреперване. Жителите на Уулимар смятаха религиите на другите народи за ужасяваща смес от създаващи главоболие, гадене и други вредни за здравето ефекти. За тях освен на Очевидната Свещена Истинска Вяра всичко останало бе перверзия.

През първите два или три дни неговите посещения се въртяха около списък невероятно еретични нарушения, наречени „Удивителните грешки на Куам Ган Чи“. Те представляваха толкова мощен източник на духовна зараза, че Хлу нам Пук не смееше да ги произнася на глас, а побутваше към тях пергамента, на който ги беше надраскал с трепереци пръсти, след това моментално започваше усилено да мие и търка ръцете си с обилни количества светена вода, за да не проникне случайно еретическата зараза в душата му чрез материалната проява на „Грешките“.

Разпитите относно мненията им за „Удивителните Грешки“ също преминаваха по особен, някой би казал, смешен начин. След като бе дал на своите послушници но неволя материал за мислене, той повдигаше костелив показалец и пропяваше: „Едноо?“ Ако те смятаха, че написаното под този номер е вярно, трябваше да потупат челата си, уникален жест, с който уулимарите казваха „да“, докосването на върха на носа с палец означаваше „не“.

Този Куам Ган Чи, доколкото можеха да разберат, бе някакъв супереретик, който се бе опитал да наложи своите отвратителни, абсурдни и демонични доктрини на правоверните. Това се бе случило

само преди едно поколение. Хлу нам Пук не желаше да разкаже как бе завършил живота си нещастникът, само се намръщваше мрачно, присвиваше и без това тънките си устни и кимваше енергично с глава. За тях оставаше да се досетят, че нещастникът вероятно бе изтърпял всички неописуеми ужаси на уулимарската инквизиция. Явно Прецепторът им бе прекалено благ човек, за да може да си позволи да опише с думи страшната съдба, сполетяла грешника.

Що се отнася до самите „Удивителни Грешки“, те представляваха единадесет кратки постулата или по-скоро хипотези за формата на Туурана (Куам Ган Чи смяташе, че родната им планета е сфероид), за нейното относително разположение спрямо Вселената (централно или не), как бе закрепена в пространството, без да се сгромоляса в бездната на Всемира, дали звездата Кайликс се върти около Туурана или обратно и други подобни, привидно незначителни за непосветения теми. Убонидус бе присъствал на много открити дискусии по тези въпроси в младостта си, когато посещаваше разни философски школи, и бе леко развеселен от факта, че хиперфанатиците от Уулимар отдаваха незаслужено голямо значение и изпитваха див, свещен ужас и физическо отвращение от теми, които не представляваха нищо друго, освен космогонни спекулации, защото никой на света не можеше да докаже със сигурност едно или друго мнение, що се отнасяше до Вселената и Сътворението. Куам Ган Чи, очевидно, бе най-обикновен философ-натуралист, който бе имал нещастие да се роди в страна на дебелоглави, непросветени, пристрастени в догмите на една закостеняла религия глупци.

Като съвестен поклонник на Шаматийската религия, Убонидус без капка угризение можеше да приеме първия постулат: Туурана е сферична и има ограничени размери. Той с голямо удоволствие опря палец до върха на носа си. Хлу бе толкова очевидно възхитен от неговото несъгласие с първата грешка, че Убонидус, само за да му достави удоволствие, отрече всички единадесет основни ереси. Хлу не можеше да си намери място от радост.

Що се отнася до Амалрик, човека-Бог, естествено, той познаваше из основи действителната природа на Вселената (която не е каквато аз или вие мислите). Но това ни най-малко не му попречи да се присъедини към Убонидус в отрицание на ересите. В техен интерес бе, а и чистотата на уулимарската религия заслужаваше някои

компромиси. Хлу нам Пук въздъхна с явно облекчение при този развой на събитията. Той сигурно се бе притеснявал силно колко опасно можеше да се оскверни, ако му се наложеше да защитава чрез теологически спор чистотата на уулимарските постулати.

След тази първа фаза, която съвсем не премина леко и бързо, те се потопиха в истинските догми на религията на уулимарите. Те представляваха чудноват лабиринт от абстрактни, символични, неясни теории за абсолютно всичко под слънцето. Някои неща бяха направо смайващи, например отношението към цветовете и законите за правилно използване на пръстите на ръцете. Жреците на Уулимар намираха бледовиолетовото, бледорозовото, ябълковозеленото и фацентата (друг уникален за Туурана цвят) за просмукани с еретични мисли. Тези цветове никога не се носеха, унищожаваше се всичко в природата, което имаше такава окраска, и никога не споменаваха имената им.

Що се отнася до пръстите, въпросът бе тясно свързан с много сложна астрологична теория. Например показалецът на лявата ръка се считаше най-подходящ за бъркане в носа в часовете от деня, свещени за планетата Зао. Но ако те заловяха да използваш същия пръст за същата цел в неподходящ час, автоматически те обявяваха за девета степен богохулец. И така нататък. Убонидус разбра от самото начало, че никога няма да успее да се справи с този невероятно сложен код за социално поведение. А Амалрик, на когото това бе особено забавно, дори и не направи опит да го учи. Отчаян, Хлу нам Пук им донесе огромен тежък том, в който буквите бяха изписани с изключително дребен шрифт. Когато се запозна с него, Убонидус разбра, че това е само съдържанието на Свещените Писания. Тези свещени писания носеха зловещото заглавие „Деветстотин деветдесет и девет ръкописа за Откровението“. Дребничкият магьосник въздъхна облекчено, когато разбра, че няма да изискват от тях подробно изучаване на всички ръкописи, достатъчно щеше да бъде да се запознаят с тома, в който бе изложено в съвсем сбита форма съдържанието им, прочитен материал за няколко месеца.

Краткото съдържание се оказа непреодолимо. Дори в тезисен вид теологията на уулимарите беше загадъчна смесица от абстрактна философия и висша математика, още по-сложна от зовоалираната терминология, която се използваше. Почти всяка втора дума започваше

с главна буква, всеки термин имаше най-малко петдесет синонима, един от друг по-неясни. С една дума, нямаше страница, където да бе ясно какво иска да каже авторът.

След три дни усърдно учение под бдителното око на Хлу нам Пук Убонидус все още не знаеше в кои Богове вярват жителите на Уулимар. Текстовете боравеха с мъгляви понятия, като „Морето на Себевгльбяването“, „Аримпаз Истинската Светлина“, „Висшата Свръхдуша“, „Уруван Безкраят на Времето“, „Пластовете на Живота“, „Единният Свят Дух“, „Трансцедентално Съзнание“, „Талакта Единственият Прав Път“, „Космическо Самосъзнание“ и още позагадъчното „Гурнуз Въртящата се Истинност“. Бе невъзможно да се прецени дали ПравOVERните гледат на тях като на божествени същества, или просто като на съществени понятия. Убонидус употреби цял час в най-дълбок размисъл с надеждата да се справи с тази гъста метафизична материя, но в края на краищата се отказа с уморена въздишка. Испита съжаление към бедния Куам Ган Чи, който се бе опитал да направи идеите на религиозните водачи по-смислени.

Мисълта за Куам Ган Чи го подтикна да зададе деликатен въпрос на техния Прецептор. Между собствените имена на жителите и наименованието на града им съществуваше странно несъответствие. Уулимар звучеше великолепно на езика на Долен Пергон и значеше „главен град на брега на река“. Но имената на хората, които бяха срещнали до този момент лично или в качеството им на литературни герои, сякаш бяха от Партушт. Върховният Архипапа на Единствената Позната Истина, едновременно държавен и духовен баща на уулимарите, например се наричаше Тед Джемд Вожд, а „Джемд Вожд“ беше *типично* име на партуштянин. Прекият началник на Хлу, който от време на време надничаше по време на уроците и ги оглеждаше подозрително, се казваше Ит мак Джорб, а „мак Джорб“ също бе типично партуштко име. Убонидус попита защо това е така?

Отговорът на Прецептора бе завоалиран, неохотен и на практика безсмислен. Но Убонидус накара малките си сиви клетки да поработят по-здраво и стигна до естественото заключение, че първоначалните основатели и управници на Уулимар са били пергоните. Робската класа вероятно се е състояла предимно от партуштяни. Неизвестно по какъв начин, последните са успели да обърнат баланса на силите в своя полза, дали чрез революция, дали с мирни средства, това бе

невъзможно да бъде научено, но фактът бе, че някогашните владетели сега бяха роби. Съответно бе възникнала „Единствената Позната Истина“, като религия на гордите победители. Естествено, кой би продължил религиозните традиции на довчерашните си господари, било то Ваваизъм, та това бе опасно!

* * *

Скоро стана ясно, че техните все още неофициално предявени престъпления се състояха от много повече прегрешения, отколкото бе едно обикновено прелитане над града на гърба на хлагоцит.

Най-неприятно бе, че бяха виновни в демовариране, т.е. различаваха се значително от класическия уулимар. Това, че Убонидус бе дребен, с жълтеникава кожа и дръпнати очи, бе също толкова голямо престъпление за жреците, колкото бе и да си двуметров бронзов гигант със ясни сивосини очи. Те съвсем искрено вярваха, че техният тип е прародител на всички хора на Туурана и е единствено благословен, всички останали се подиграваха с божествената истина, а това бе трета степен богохулство.

И това не бе всичко. Че изповядваха други религии, бе разбираемо и можеше да им се прости, защото щяха да бъдат пречистени при покръстването, но други техни провинения бяха:

1. Незаконнороденост — родителите им не изповядваха религията на Уулимар, следователно те нямаха право на законно съществуване в страната, освен ако не изберяха най-суровите средства за пречистване;

2. Детеубийство — тъй като не бяха приели Правата Вярa навреме, при навършване на пълнолетие, се смяташе, че автоматически са „убили и опорочили“ детството си, което за един уулимар бе период на приемане само на одобрени храни и усилено религиозно обучение;

3. Служба на силите на Злото — защото целия си досегашен живот на зрели мъже бяха прекарвали в робуване на чужди религии, които в очите на правоверните бяха чиста проба служба на Дявола.

Религиозният справочник съдържаеше много подробно описание на начините, по които всеки един от тези грехове може да бъде

изкупен, но естеството на наказанията, които трябваше да се изтърпяват дори след приемане на Вярата, беше такава, че на горкия Убонидус му приля още в самото начало, когато разбра, че само за първоначално пречистване, преди посвещение, за хора с техните провинения се налага да се простят с определени, нечисти части от тялото си.

В този момент у него възникна твърда увереност, че на всяка цена трябва да се спасят от задаващия се ад. Защото те се бяха разплули в доволство и разкош, изтягайки се от една на друга възглавница, вкусвайки най-екзотични храни, оставяйки се да бъдат подлъгвани от привидното добродушие на Хлу нам Пук, без да съзнават, че ги очаква рязане на уши, пробиване на език, пробождане с куки, кастриране и ред други ужасяващи мъчения, наречени „просветление“. Той сподели прозренията си със своя безсмъртен компаньон, който възприе всичко с необходимата сериозност. Двамата твърдо решиха да избягат.

Но как? И двамата бяха оковани с леки, но изключително яки вериги от въглеродна стомана, захванати с големи халки към две дебели колони от ковано желязо в южния край на стаята. Единствената врата от обковано, изключително твърдо дърво, която би била гордост за всеки банков трезор, се намираше в противоположния северен край на стаята и бе недостижима. Убонидус умираше от желание да се добере до своите принадлежности, до оплитащите мрежи, до пиперения прашец и земетръсните семена, които в този момент бяха особено опасни (намираха се във втората половина на месец еглатдрунион). Но уви, всичко, което имаха — и мазната дебела книга с магии, и бронзовата тояга на Амалрик, и дрехите им, и остатъкът от багажа — бе заключено в една ракла от прозрачен нечуплив кристал в северната част на стаята. Причината да бъде там, бе не за да ги изкушава или измъчва, а защото жреците на Уулимар изпитваха суеверен ужас от духовна зараза, която може да възникне при физически допир с предмети, храни, миризми, думи, идеи, часове от деня и всевъзможни философски категории, които според тях имаха не само идеална, но и материална реализация. За хиперпридирчивите уулимари предметите на Богохулците бяха безвъзвратно отровени с кой знае какви отвратителни зарази. Никой в Уулимар не бе достатъчно чист, за да унищожи или докосва тези неща, нито пък

можеха да бъдат оставени, където бяха намерени, защото заразата щеше да се пренесе във въздуха и земята. Решението бе един пергонски роб, чийто живот не струваше нищо, да ги пренесе и заключи в кристалната ракла в тяхната килия. След като приключи с изпълнението на тази нечиста задача, той бе убит по най-жалостив начин.

Колкото невинни и без предумисъл за душевно изтезание да бяха молитвите на техните поробители, те бяха повод за ужасни душевни терзания у бедния Убонидус. Недалеч от него, пред очите му, лежаха всичките му могъщи магии, най-много се измъчваше, че не може да се добере до книгата.

Една вечер в отчаяние той проля върху мраморната плоча на една масичка от черно дърво капка кръв от върха на показалеца си, напук на уулимарските поверия, и извика своя помощник.

Блесна къса розова светкавица, замириса силно на озон и върху масичката се появи малка зелена птичка, прилична на папагал. Тя подскокна, потопаи клюн в капката човешка кръв и наклони глава, заглеждайки любопитно Убонидус с бляскаво черно око.

— В какво си се набъркал този път? — попита птицата с дрезгав металически глас.

— Няма значение — прошепна трескаво Убонидус. — Само ни измъкни колкото се може по-бързо отгук, Рокуат. Чуваш ли?

Той много рядко търсеше своя помощник от кой знае кое демонично космическо измерение или може би от лимбото между всички измерения. Факт бе, че Рокуат бе безкрайно любопитен и искаше да знае неща, които изобщо не му влизаха в работата, а и притежаваше ужасно злобно чувство за хумор. Освен това естеството на работата на Убонидус не налагаше да си има свръхестествен помощник, неговата точна професия бе Природоестествена магия, но модата на времето го изискваше.

Рокуат изкряка грубо срещу стария си господар и подскокна към усмихнатия Амалрик. Заразглежда го с огромен интерес, първо с едното, после с другото си блестящо черно око. После очите му като че ли се разфокусираха, докато проучваше излъчванията на аурата на едрия мъж. Изведнъж двете очи на птицата се затвориха плътно, а се отвори ново, трето око, за което Убонидус никога не бе предполагал, че съществува. Намираше се на самия връх на главата ѝ. Този орган

действаше в астралното пространство и с негова помощ, тайнствената птица се запозна с астралния двойник на Амалрик. След като приключи с подробното си изследване, Рокуат оправи внимателно перушината си и отсечено се поклони:

— Привет, Полубог!

— Привет, малка птичко! — засмя се добродушно Амалрик.

Убонидус смаяно наблюдаваше тази размяна на любезности. Едва сега той проумя, че всичко, което Амалрик му бе казал, е самата истина.

След това Рокуат подскокна в средата на масата и внимателно заоглежда стаята. Нищо не убягна от острия му поглед, който сякаш проникваше през стените, отбелязваше разположението на стражите, на тъмничните килии, стаите за мъчение, ужасните инструменти на инквизиторите и всички други елементи, свещени за осенената с единствената божествена истина цивилизация на Уулимар. Когато приключи с този внимателен оглед, птицата се обърна към притеснения си господар и изчурулика:

— Отново си попаднал в критична ситуация, а? Кога ще се научиш да се грижиш за себе си като истински зрял мъж?

— Престани с тези глупави задевки — сопна се Убонидус. — Кажи, какво ще направиш, за да ни измъкнеш от този зандан?

— Не бъди прекалено нахален — посъветва го птицата. — Учтивостта никога не е била твоя черта.

— Рокуат, гадна, въшлива птичко, заповядвам ти да си припомниш нашия договор!

Свръхестественият помощник изсумтя презрително, звук крайно непривичен за птица.

— Договор! Откога си се загрижил за това парче хартия? Кога за последен път ме повика да вкуся капка човешка кръв, а? Помниш ли колко отдавна беше? — изкряска металическият глас.

Убонидус въздъхна нещастно.

— Чакай...

— Разбира се! Обаче...

Но Убонидус се вкопчи в думата:

— Разбира се? Значи, ще ми помогнеш все пак?

Птицата не бързаше да отговори, придавайки драматизъм на ситуацията. Тя започна да чисти перата си едно по едно с клюн. От

перушината иззад врата ѝ изскочи някакъв дребен, двуглав розов паразит. Тупна върху мраморната масичка и почти мигновено избухна в малко облаче розови пари.

— Ще ти дам един-два добри съвета — изчурулика накрая Рокуат. — Първо. Повикай *Арангантир*. Второ. Потвърди грешките. Довиждане!

— Рокуат! Да не си *посмял*...

Но птицата беше вече изчезнала. На нейно място се бе появил облак пара и до ноздрите им достигна същата миризма на озон, както при нейното появяване. Убонидус се отпусна на една възглавница изгарящ от яд, неспособен да направи нищо повече.

— Проклетата птица! „Извикай *Арангантир*“, наистина! Кой е този *Арангантир*? Откъде да го извикам?

Амалрик се прокашля смутено. Заби палеца на левия си крак в мекия килим и го заизвива старателно наляво-надясно, без да поглежда към Убонидус.

— Съжалявам! Грешката е изцяло моя — пробумтя дълбокият му глас. — Май наистина съм свикнал прекалено много да разчитам на мускулите си, а не да мисля... Всемирните Богове бяха напълно прави, когато ме предупредиха да разчитам повече на мозъка си...

Изведнъж той отхвърли назад глава и изрева, нещо, което накара Убонидус да подскочи изплашено половин метър във въздуха:

— *Харро, харро Арангантир! Арангантир, харро, харро!*

В другата част на стаята бронзовата тояга, заключена в раклата от изключително як кристал, изведнъж се освети в синкава светлина, подобна на халото около ярка звезда.

После тоягата потрепери, издигна се във въздуха и с все сила се блъсна в кристалния шкаф.

Чу се силно звънтене, като от църковна камбана.

Раклата от нечуплив кристал се разхвърча на дребни парченца. Шумът от счупването отекна необикновено силно в смълчания храм-затвор-пирамида.

Бронзовата тояга прелетя през стаята и залепна в очакващата длан на Амалрик.

Убонидус зяпаше с широко отворени очи, онемял от удивление. Амалрик се опита да му се усмихне окуражително, но усмивката никак не му прилягаше в този момент. Продължаваше да се чувства глупаво,

че сам не бе се досетил за решението. Унизително бе да си задължен на малка зелена птичка от небитието за свободата си.

— Какъв е смисълът да бъдеш Полубог, ако не притежаваш магично оръжие?! — възкликна той риторично.

Убонидус не знаеше как да отговори на забележката, а докато обмисляше остроумен отговор, в коридора пред килията им се чуха оживени стъпки. Шумът от счупването на раклата бе разбудил доста хора.

— Бързай! — обърна се дребният магьосник към могъщия си спътник.

Амалрик вкара края на пръта в дебелия халка, с която веригата му бе закрепена към металната колона. Мускулите по цялото му тяло заиграха, докато той се напрягаше. Халката поддаде и с рязък трясък се разчупи на три, едно от парчетата отхвъркна, като че ли запратено с все сила, и се удари в стената.

В следващия момент той се освободи от веригата си и се зае да направи подобна услуга и на Убонидус.

Тогава входната врата се отвори с трясък и в килията нахлуха всевъзможни хора. Техният Прецептор, Хлу нам Пук, бе начело, със сънливо лице и комична нощница с дълги буфан-ръкави и множество разноцветни панделки, захванати по цялата ѝ дължина. Неговият началник, винаги киселият пуритан Ит мак Джорб, бе по петите му, след тях — няколко подплашени въоръжени стражи.

— Какво става тук? — изкрещя Ит мак Джорб.

— Ние... ааа... — Убонидус се опитваше да намери подходящ отговор, докато Амалрик мрачно се бореше с оковите му.

— Нима правите опит да *избягате*, долни еретици? — възкликна възмутеният теократ. — Ако е така, по-добре се откажете, безнадеждно е. Само ще ви донесе по-голямо наказание. Тези вериги са от *въглеродна стомана*.

В този момент Амалрик успя да разчупи и последната от веригите на Убонидус. Той се разсмя с все сила, което накара Хлу да си запуши ушите, и захвърли парчетата в краката на Ит мак Джорб.

— Въглеродна стомана? Глупости! Тя е твърда, но крехка. Чупил съм и по-здрави метали. Ами, да, помня, че по време на осемстотин и четиридесетия ми подвиг за Всемирните Богове, когато слязох в небитието, за да се бия с Вартунд — Демона на смъртта, за душата на

принцесата на Олулумио, ме оковаха с вериги от закален адамант. Е, признавам, че това наистина е корав метал.

Докато говореше, се случи нещо много странно.

Стражарите бяха готови да се нахвърлят върху Амалрик, но щом той започна да споменава древните митични имена на богове и герои, те мигновено се отдръпнаха, изпуснаха копията си и запушиха ушите си с ръце.

Вдъхновеното осени Убонидус като гръм от ясно небе!

Мислите му започнаха да текат с неопикуема бързина. Уулимарите изпитваха ужас от всякакви форми на ерес. Вторият съвет на Рокуат бе да потвърди грешките. Нима не ставаше дума за „Удивителните грешки на Куам...“

Изпълни го огромна радост. Черните му дръпнати очи блеснаха войнствено. Той пристъпи смело напред и се изпречи пред изгарящия от омраза поглед на Ит мак Джорб.

— Първо, потвърждавам, че Туурана е кръгла, а не подобна на изпъкнала купа — извика Убонидус с висок и ясен глас.

Ит мак Джорб стана моравозелен.

Хлу нам Пук хлъцна и се хвана за сърцето.

Стражите запушиха плътно ушите си с ръце, забравяйки за всякакви оръжия.

В настъпилата мъртва тишина Убонидус направи още една крачка напред и заяви твърдо:

— Второ, потвърждавам, че Туурана не е разположена в центъра на Вселената, а най-вероятно се намира в някой вторичен сегмент на галактичната спирала.

Ит мак Джорб се подпря с две ръце за стената близо до вратата и започна да се свлича по нея.

Хлу нам Пук се сгромоляса на земята в несвяст.

Половината от войниците припаднаха, другата половина презглава хукнаха далеч от тази еретична зараза.

— Хайде! — засмя се доволно магьосникът и се втурна да прибира богатствата си.

Натоварени с багаж, те напуснаха стаята и тръгнаха по богато украсен коридор. Точно когато успяха да се ориентират къде е изходът, срещу тях се изпречи цял отряд решени на всичко бойци.

Намираха се в горната част на широко стълбище, войниците се изкачваха към тях в осем или десет реда. Амалрик и Убонидус се спогледаха с усмивка и ревнаха вкупом:

— Трето, потвърждавам, че Туурана се върти около Кайликс, а не Кайликс около Туурана!

Настъпващите стражи спряха и захвърляйки оръжия, щитове и шлемове, хукнаха да бягат надолу по стълбищата. Много се спънаха и паднаха, продължавайки оттеглянето върху дъното на панталоните си. Двата герои ги последваха по-спокойно. Изглежда, опасността някой да ги нападне, бе преминала, но за всеки случай, когато излязоха на площада пред пирамидата, те отново извикаха вкупом:

— Четвърто, потвърждавам, че Туурана не е носена в пространството на крилата на Суперангела Джад, а вероятно се крепи в равновесие от силите на звездното притегляне!

Виждаха само гърбовете на тичащи със запушени уши хора. От този момент нататък никой не им попречи, нито посмя да ги доближи под какъвто и да е предлог.

След кратко лутане откриха своя хлагоцит на същото място, където го бяха оставили. Но летящият звяр, очевидно, представляваше такава огромна, непоклатима маса ужасна ерес, че жреците не бяха успели да намерят някой, който да има смелост да се справи с чудовищното насекомо.

Покачиха се на седлата с най-голяма бързина и Амалрик му заповяда да се издигне. Но полетът им далеч не бе така плавен, както първия път. Хлагоцитът се люшкеше наляво-надясно, издигаше се, после рязко се снишаваше. Озадачен, Амалрик си припомни, че когато ги плениха, мехът със сироп остана захванат към хобота на насекомото. Съдържанието му бе достатъчно за цял месец подхранване, но лакомото същество бе излапало всичко, дори частици от кожата на меха можеха да се видят полепнали по долната част на главата му.

Всичко бе ясно. В по-големи количества сиропът въздействаше на хлагоцита както силна алкохолна напитка на човека.

Амалрик избухна в смях. Убонидус се присъедини към него, щом научи причината за внезапната му веселост.

Техният хлагоцит бе мъртвопиян.

Че беше смешно, беше. Но след известно време и на двамата престана да им бъде забавно да се мятат на всички страни из въздуха.

* * *

Малко преди свечеряване те успяха да напуснат Свещения град Уулимар и околностите му и полетяха над Сухата пустиня Вадонга.

Убонидус се опитваше да се самоокуражи с факта, че успяха да отпътуват читави от Уулимар. Но ги очакваше Градът на покорителите на смъртта — Ютонтис, и кой знае колко странни и опасни приключения преди него.

Защо не бе успял сам да се справи с таласъмите?!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.